

Функціональний взаємозв'язок між суб'єктами глобальної конкуренції в гео економічній відновлювальній структурі спричиняє новий характер розвитку міжнародних економічних відносин у вигляді формування надприбутків за рахунок інновацій, патентів, мінімізації витрат виробництва. Крім того, в умовах транснаціоналізації бізнесу в деяких регіонах світу можна спостерігати реалізацію *корпоративної стратегії інноваційної інтеграції*, що охоплює “внутрішні” ринки ТНК, на які припадає значна частка світової торгового та інноваційного потенціалу. Характер інноваційної інтеграції в межах внутрішньофірменого простору визначається інтенсифікацією, мобільністю та гнучкістю в розширені форм взаємодії у сфері формальної регіональної економічної інтеграції. Досягнення переваг в глобальній конкуренції відбувається за рахунок: реалізації регіональних інтеграційних проєктів, залучення прямих іноземних інвестицій; уникнення існуючих бар'єрів у світовій економіці не лише між країнами, але й між окремими інтеграційними угрупованнями та ін. [3].

Для України процес входження у простір глобальної конкуренції засвідчує складність багатоаспектної взаємодії її суб'єктів, що потребує мобілізацію значних соціально-економічних і науково-технічних ресурсів для створення сприятливого ринкового середовища в реалізації стратегій інноваційної інтеграції.

1. *Управління міжнародною конкурентоспроможністю в умовах глобалізації економічного розвитку: Монографія: У 2 т. – Т. 1 / Д.Г. Лук'яненко, А.М. Поручник, Л.Л. Антонюк та ін.; За заг. ред. Д.Г. Лук'яненка, А.М. Поручника. – К.: КНТЕУ, 2006. – С. 768-769.* 2. *Зуйков Р. Миросистемність: критерии и трансформация / Р. Зуйков // Мировая экономика и международные отношения. – 2009. – № 8. – С. 57.* 3. *Либман А. Корпоративная модель региональной экономической интеграции / А. Либман, Б. Хейфец // Мировая экономика и международные отношения. – 2007. – № 3. – С. 16-17.*

Б.Р. Брунець

Національний університет “Львівська політехніка”

РОЛЬ ТУРИСТЧНОЇ СФЕРИ У РОЗВИТКУ ІНФРАСТРУКТУРИ

© Брунець Б.Р., 2011

Україна займаючи вигідне географічне положення, територією котрої проходять найважливіші міжнародні транспортні шляхи, з'єднуючи Європейський Союз – Росію та країни Кавказу, Центральної і Східної Азії поруч із потужною рекреаційною базою та сприятливими природно-кліматичними умовами володіє великою кількістю унікальних пам'яток архітектури, історії та культури представлених у широкому хронологічному періоді. Ідентичність держави підкреслюється багатотисячними культурними традиціями та неповторністю природних ландшафтів, наявність котрих акцентує на необхідності подальшого розвитку туристичної галузі. Будь-яка сфера діяльності на сьогоднішній день потребує високорозвиненої інфраструктури, котра забезпечуватиме високоефективні взаємозв'язки між учасниками ринку.

Сучасне трактування поняття “туристична інфраструктура” висвітлено у працях Ткаченко Т.І., котре включає усю сукупність підприємницьких (комерційних) і непідприємницьких (некомерційних) інституційних структур, а також ресурсний потенціал, які в комплексі створюють умови для здійснення туристської діяльності (туристського руху) і туристичної діяльності (бізнесу). [1. с.132].

Туристична інфраструктура являє собою складну систему котра для забезпечення своєї життєдіяльності залучає сукупність галузей, матеріальної і нематеріальної сфер діяльності, що в безпосередній або опосередкованій мірі організують та обслуговують індустрію туризму, туристську діяльність в цілому.

XXI століття характеризується стрімким зростанням туристського руху, котрий за обсягами доходів випередив такі провідні галузі як нафтовидобування та автомобілебудівну. Щорічні доходи від міжнародного туризму становлять близько 500 млрд. дол. За рахунок зростання добробуту населення та відкритості міжнародних кордонів, доступності інформації, кількість подорожуючих збільшується щорічно на 5-7% та становить 700 млн. чол. За офіційними прогнозами до 2020 року доходи від туристичної сфери досягнуть 3 трлн.дол. [2,с.191]. Згідно статистичних даних Всесвітньої організації туризму на туризм припадає близько 7% усіх світових інвестицій, 12% валового світового продукту, котрі приносить понад 5% усіх податкових надходжень.

Привабливість розвитку туристичної сфери зумовлена високою рентабельністю галузі, котра характеризується коротким терміном окупності, необхідністю незначних у порівнянні з промисловістю капіловкладень, динамічним зростанням попиту. Поява високорозвинених туристичних комплексів сприяє розвитку не лише інфраструктури держави, а саме – створенню нових підприємств торгівлі, закладів харчування та проживання туристів, удосконалення систем комунікацій, розвитку транспортної, будівельної галузей, збільшенню виробництва різноманітних товарів та послуг, а й дає змогу вирішити питання зайнятості населення та збільшення платоспроможності попиту. Згідно економічних розрахунків створення одного робочого місця в сфері туризму в 20 разів менша, ніж у промисловості. Від функціонування туризму безпосередньо залежить життєдіяльність більше 40 галузей економіки України та близько 10-15% її населення [3].

1. Ткаченко Т.І. *Сталий розвиток туризму: теорія, методологія, реалії бізнесу* / Ткаченко Т.І. – 2-ге вид., випр. та доповн. – К.: Київ. Нац. Торг. – екон. ун-т, 2009. – 463с.; 2. Бороденко Л.І. *Улучшение качества гостиничных услуг* / Бороденко Л.И. – *Культура народов Причерноморья*. – 2002. – № 34. –191 с.; 3. Пахля А. “Розвиток сфери туризму визнаний державою одним із пріоритетних напрямків діяльності” [Електронний ресурс] – Режим доступу: http://debaty.org/ua/article/tourism_deb/tourism_mnenie/403.html.

М.І. Бублик

Національний університет “Львівська політехніка”

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ВИКИДАМИ ТА ЗАБРУДНЕННЯМ ДОВКІЛЛЯ: ІННОВАЦІЙНА ПАСТКА

© Бублик М.І., 2011

У теорії інституційних пасток відводиться особливе місце аналізу інноваційних рішень. Саме інноваційні рішення, які мають характер радикальності, найчастіше сприяють виникненню інноваційних пасток. Сьогодні є крилатим вислів П. Хейне про те, що найшкідливішим є зовсім не невігластво, а знання неймовірної кількості речей, які насправді невірні. Серед цієї сили-силенної невірних речей є вчення про ідеальну централізовану економіку та про спонтанний розвиток ефективної ринкової економіки. Тому це зумовлює потребу в оптимальному поєднанні державного управління з ринковим механізмом, що набуває особливої актуальності за умов прийняття інноваційних рішень щодо державного регулювання природоохоронних процесів.

Аналізуючи праці відомого англійського економіста А.С.Пігу [1,2], видані майже сто років тому, бачимо, що відповідальність за екологічні наслідки від господарської діяльності підприємства і далі перекладають на державу, мотивуючи це її обов'язком забезпечувати громадян конституційним правом на безпечне довкілля. Розробка ефективної системи квотування викидів та скидів забруднюючих речовин безпосередньо пов'язана із пошуком дієвих інноваційних інструментів природоохоронних механізмів.